

negtelse af Gyldigheden af den nævnte Forkastelse, og i det Hele giver Udtryk for den grundlovstridige Opfattelse af Regjeringen, at bemeldte foreløbige Lov ved sin Udstedelse skabte og fremdeles, endog trods Folkethingets Forkastelse, afgiver et retsghldigt Grundlag for Landets Styrelse, — og

at Thinget som Følge heraf ikke kan fremme dette Lovforslag uden at krænke Bevillingsretten, fornegte Gyldigheden af sin tidligere Forkastelse og gjøre sig medansvarlig for Fortsættelsen af det nuværende grundlovstridige Regimente

— gaar Thinget med Udtalelsen af den skarpeste Mistillid til Ministeriet over til den næste Søg paa Dagordenen."

forkastedes med 64 Stemmer mod 11.

Man gif derpaa til Fortsættelse af Forhandlingerne om Lovforslaget.

Solstein-Ledvoborg: Da denne lille Dissents saaledes er afgjort, skal jeg sige et Par Ord om selve Lovforslaget. At jeg ikke har fundet Anledning til at tage Ordet under dette Intermezzo, ligger i, at jeg betragter det — ja som det, det var. Jeg har nu blot med Hensyn til Spørgsmaalet om Lovforslagets Forkastelse eller Overgangen til anden Behandling at gjøre et Par Bemærkninger, og dem er jeg nødt til at gjøre af Hensyn til Thinget. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har nemlig udtalt, at han betragter det, ikke at bøje sig for Regjeringens Negtelse af vort Initiativs retslige Betydning, som det samme som at godkjende Regjeringens Stilling. Jeg mener, at, naar man bøier sig, godkender man, og naar man ikke bøier sig, godkender man ikke. Det ærede Medlem har nu fundet en hel ny Politik, nemlig den, at naar Regjeringen siger: „Det hjælper ikke, hvad enten I forkaster eller ikke forkaster, det gælder til Vandsbæk, det har ikke nogen retslig Betydning, det bryde vi os ikke om"; saa siger det ærede Medlem: „Det har ikke retslig Gyldighed" — han brugte netop Ordet „retslig", idet han sagde: „Det er ikke alene faktisk ughldigt, men det er ogsaa retslig ughldigt" — og følgerig kan det ikke nytte, saa nu er der kun een Maade at vise

sin Tapperhed paa, og det er, at bøje sig for Regjeringen og foretage Afstemningen om igjen, saa ofte som Regjeringen forlanger det. Jeg siger, at det løber godt for Protestpolitiken, den begynder med at springe første Gang, Regjeringen forlanger det, og skal det Samme ske ved hver enkelt Paragraf paa Finantsloven, saa kan jeg forstaa, at den faar Støtte baade af Regjeringen og af Høires ivrigste Agitatorer i Pressen. Thinget kan nu ikke være med til en saadan Gallopolitik, som det vilde være, naar Regjeringen kommanderede: „om igjen", at gjøre Springet om i en anden Retning. Vor Stilling er, at vor Forkastelse er gyldig, og jeg skal i det Mindste fra vor Side fastholde den som gyldig. Det ærede Medlem tog fejl, det maa jeg sige med det samme, da han sagde, at det var en Fremgangsmaade, som Thinget i de sidste Aar har fulgt. Det er en Fremgangsmaade, Thinget har fulgt lige siden 1885 med Undtagelse af den første Gang, og som det ærede Medlem, da han var Formand her i Thinget, har været med til baade som Formand og som Medlem. af Finantsudvalget at støtte og følge indtil den Dag, han ikke mere var Formand; men da kom det ærede Medlem paa andre Tanker. Det ærede Medlem har glemt, at han har været med til denne Fremgangsmaade altid. Dette er imidlertid kun en formel Rettelse, som jeg gjør. Det ærede Medlems Sukommelse synes i det Hele taget at være stærkt svækket i de senere Aar. Derimod er der een Ting, som jeg anser det for nødvendigt at bemærke med Hensyn til et Punkt, hvor jeg tror, at det ærede Medlem maasse dog kunde følge Flertallet, det er nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om Indholdet. Der er ogsaa jeg af den Mening, at denne Lovs Indhold kunne vi ikke gaa ind paa. Det maa være en Overdrivelse, naar det ærede Medlem betegnede det som grundlovstridigt, dersom det havde været det, kunde det ærede Medlem som Formand ikke have sat det paa Dagsordenen (Afbrudelse). Det ærede Medlem gjorde det som Formand, uden at protestere mod det grundlovstridige Indhold, og naar man gjør det 2 Aar i Træk som Formand, bliver man nødt til ikke at komme med den Bemærkning siden, det vilde nemlig være en Erkjendelse af, at det ærede Medlem havde svigtet sin grundlovsmæssige